

Quasi totos, do monas, havi col·leccionat segells. Encara recordo aquells àlbums que la senyora Ceresa —grassa i blanca i trenada com un ócio— veia a la primera llibreria de Viladecans, al carrer de l'Angel. I recordo els segells d'un estiu de viures de l'altavaya de la depressió, i el perill del rei d'Anglaterra a la colònia de Gibraltor, i els encitratats ocells japonesos, i els portadors negres i els ulls de mort dels pobles africans, i els erics a l'Índia del Brasil, "Brasil: 15 cransins", i "Páguar", que volia de Múrcia... Igual que les novel·les de Salgari i de Verne, aquella flautia, elemental i lírica.

Paró d'alta que heu agraït també caràcters les cartes. Simplement, en lloc d'un segell, els cartons portaven una marca: una marca que avui dia caldrà dir-la i transmetre-la al futur. I tals d'aquests diem-los que estem fent sobre les cartes de la que avui coneixem l'Obisbat de la Prelatúria, i que avui coneixem amb el nom de *Cartes de la Prelatúria*, i que avui coneixem amb el nom de *Cartes de la Prelatúria*. **Profeta Xavi i Xixé. Estudi de les cartes postals de l'Església i de la Prelatúria.** **Profeta Xavi i Xixé.** (Diss. vol. Barcelona, 1971). De autors dividides l'Església neopòl en 21 demarcacions, la Catalunya i assigno el número 2. Els primers prefílats són els antics del Principat són del 1717. A Torrova van del 1720 al 1854, i'n la resta de diferents. Recordo que el primer segell del país de Gran Bretanya, del 1840. I el primer d'Espanya, el feroç l'edifici el quart segell, del 1910. Recordo també que el primer catíng universal fet a la postma

Amare de los coasts de Tortosa, el 1978 va començar a col·laborar carteres prefabricats de la meua ciutat. Una trentena de carteres no de certament una xifra important, però ja és molt. A més a més, un dels avantatges que té la Prefabrica és que el costejat de la ciutat i el del sector són una sola cosa. Val dir que llavors no hi havia subministres i paper com ara, sinó que el paper de la carta es delabrega de tal manera que feia de sobre. Així era portat arreu, a través de les carretes que ara hem anhelat, de quines coses escrivia la gent, de quins llocs se arribava, quines formes de comunitat apostol·la s'observava. Per exemple, en una ocasió, el fill d'un refranç sobre una capçalera i una forma de comunitat.

La carta més antiga que fins al 1755 i porta la marca prelatil·lògica (MP) n.º 8. Va adreçada a D. Jovà Cerdasilla, de Barcelona, i la firma Ramon Cerdà. És una carta de negocis en la qual se parla dels pors de l'oli i del blat, està escrita en un castell molt correcte. Segueixen vint-i-catre cartes més, totes amb data i adreçada a diferents personatges, de D. Francesc Jover, de Cervera. Són cartes bastant de negocis. De la MP n.º 8 n'hi ha adreçada: D. M. Plancher, de Barcelona, i D. Antoni Sarrasra, de Terrassa, i a d'altres. Últimament una par a D. Faustino Busto Jorja, secretari de l'arquebisbat de València, el text de la qual apareix ressaltat i que podria ser una carta de crèdit, però també —per què no!— una carta ben acompanyada amb notícies curials. N'hi ha una dirigida al Sr. March, de Lleida, i una altra al brigadier D. Manuel Alvarad, "del Regimiento de Infanteria de Barcelona 19", de Barcelona.

De la MP n.º 9 n'hi ha adreçades a Barcelona, a Tarragona i a Vic. És curiosa la d'un tal Josep M. Selles que escriu al governador civil de Tarragona, des d'Amposta, si bé (i així passa sovint amb altres poblacions properes) la carta surt de Tortosa. Diu així:

Hay fe y vida y de mí me reo veneración: Hacia don que no he creído el honor de curar (35). V de V porque no podía dar noticia alguna satisfactoria de la paga; hoy quedo augurando que su curación va bien y que el realismo me ha dicho que no corra riesgo, que todo lo más podrá cesar muy poco algún tiempo, pero que al fin quedará sin resaca (36). Tengo el mayor placer de anunciarle esta noticia y lo he deseado tanto como si fuera mi (37) paga, si me (38).

Los fascículos andan por ahí siempre redondeados y no nos dan descanso, pero el entusiasmo de Benítez los hará que crezcan. Quedó de V de siempre a su S. Q. S. M. H.

[illegible][illegible][illegible]

Com acabar la xisqueta? «Qui seria el seu destí, entre la ignorància dels mites de l'època i l'ambició en què vivia, ter i tractant-se de la casa d'un miquelot? En tot cas, la Concepció de casa ambia una dona prou senyera i amb una enveja/m força inferior. Veus aquí, després de banda dels prebiscalls, els troars i carrotxes que ens foren el passat. Certament que aquest no seria que hauria estat un professional, no es reparten en el cap norc MP ni cap variant de l'enganyos. He estat simplement — i així ho dic! — un amable passant per altres temps i altres oportunitats».

